

# РЕШЕНИЕ

№ 58

гр. Козлодуй, 10.03.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – КОЗЛОДУЙ, II-РИ СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Адриана Г. Добрева

при участието на секретаря Стела Б. Бочева  
като разгледа докладваното от Адриана Г. Добрева Гражданско дело № 20221440101296 по описа за 2022 година

Делото е образувано по искова молба на А. С. А., ЕГН:\*\*\*\*\* с която е предявил против „Фератум България“ ЕООД, ЕИК: 200599406, със седалище и адрес на управление: гр. София ул. „Александър Малинов“ № 51, вх.“А“, ет.9, офис 20 иск с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД за заплащане на сумата в размер на 454.87 лева (след изменение на иска от съдебно заседание на 25.01.2023г., на л.95 и сл. в делото), представляваща дадена без основание такса за банкова гаранция към фирма партньор по Договор №859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от подаване на исковата молба в съда - 28.09.2022г. до окончателното изплащане. Претендира и направени в процеса разноски.

Ищецът твърди, че е страна по Договор №859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г., сключен с „Фератум България“ ЕООД, по силата на който се е задължил да върне освен главницата в размер на 800 лева и възнаградителна лихва в общ размер от 184 лева, като заемната сума е била дължима на 12 вноски с първа падежна дата 20.03.2020г., без посочване падежа на следващите вноски, нито срок на договора за кредит. Поддържа, че

съгласно т.5 от договора, същият се обезпечава с поръчителство, предоставено от Ferratum Bank в полза на ответното дружество. В изпълнение задълженията си по Договор №859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г., е заплатил лично на „Фератум България“ ЕООД, общо сумата в размер на 1084 лева, от която 800 лева главница, 184 лева-лихва и 200 лева- такса за банкова гаранция към фирма-партньор. Излага доводи, че посочената такса за банкова гаранция към фирма-партньор е в явно противоречие с чл.10а от ЗПК, който не допуска кредиторът да изисква заплащането на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита - чл.10а, ал.2 ЗПК.

Според ищеца, съгласно чл. 21, ал. 1 ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне на изискванията на закона, е нищожна и с предвиждането за заплащане на такса банкова гаранция, се заобикаля и разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК. Счита, че събирането на такива разходи е част от дейността по управление на кредита и следва да са включени в годишния процент на разходите. Твърди се, че сумата за такса банкова гаранция следва да бъде разглеждана като елемент от общия разход по кредита за потребителя, тъй като той е пряко свързан с договора за потребителския кредит, известен е на кредитора и се заплаща от потребителя. Сочи се, че е налице заобикаляне на разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК, като с уговорката за заплащане на такса банкова гаранция в размер на 616 лева, се нарушава изискването ГПР да не бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута определена с ПМС№426/2014г. Поддържа, че такса за банкова гаранция, не е предвидена никъде в Договор за предоставяне на потребителски кредит и не става ясно на какво изобщо основание се е търсила от ищеца и на какво основание е заплатена сумата от 200 лева - такса за банкова гаранция към фирма-партньор. Излага доводи, че претендираната такса за банкова гаранция към фирма-партньор противоречи на добрите нрави и е неправопавна по смисъла на чл.143, т.19 от ЗЗП, тъй като сумата която се претендира - 616 лева е в размер равен на сумата на отпуснатия кредит, като по този начин се нарушава принципа на добросъвестност и справедливост. Счита, че със заплащането на сумата предвидена за такса за банкова гаранция към фирма-партньор изцяло се нарушава принципа на добросъвестност и справедливост, както и принципите на добрите нрави на основание чл.26 ал.1 пр.3 от ЗЗД.

Твърди, че претендираната такса за банкова гаранция към фирма-партньор е неравноправна и по смисъла на чл. 143, т. 5 ЗЗП, тъй като същата предвижда заплащането на сума от 616 лева, която е необосновано висока. Сочи, че Договор №859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г., сключен с „Фератум България“ ЕООД е недействителен на основание чл.22 от ЗПК.

На следващо място счита, че договорът не отговаря на изискванията на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, тъй като в него е посочена само абсолютна стойност на ГПР и липсва ясно разписана методика на формиране на годишния процент на разходите по кредита и не става ясно какво точно е включено в процента на ГПР, освен лихвата, доколкото е предвидена дължимостта на такса гарант. Според ищеца, след като кредиторът, при формиране цената на предоставения от него финансов ресурс, задава допълнителни компоненти, които го оскъпяват, следва по разбираем за потребителя начин да посочи какво точно е включено в тях.

Иска, на основание чл.55, ал.1 от ЗЗД ответника „Фератум България“ ЕООД, гр. София, да му заплати сумата в размер на 454.87 лева (след изменение на иска от съдебно заседание на 25.01.2023г., на л.95 и сл. в делото), представляваща дадена без основание такса за банкова гаранция към фирма партньор по Договор №859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г., ведно със законната лихва.

Ответника „Фератум България“ ЕООД, гр. София в срока по чл.131 ГПК е подал редовен писмен отговор, с който оспорва предявения иск като недопустим и неоснователен. Излага съображения, че претендираната сума в размер на 454.87 лева, платена без основание по договор за кредит е неоснователна и следователно искът следва да бъде отхвърлен като недоказан, тъй като не е ясно тази сума кога и към кого е платена. Твърди, че липсва правен интерес за предявяване на иска спрямо конкретния ответник. Излага доводи, че не са налице нарушенията на предвидените в чл. 22 от ЗПК разпоредби.

Твърди, че ищецът е избрал обезпечение, предоставено от гарант, във формата на договор за поръчителство, като се счита, че по него е налице самостоятелно отделно облигационно правоотношение, по което „Фератум България“ ЕООД не е страна. Сочи, че договорите за потребителски кредит не

се сключват под общи условия, а са типови договори, при което общите условия са неразделна част от договора за потребителски кредит. Поддържа, че не е налице нарушаване на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т.9, т.10 и т.11 от ЗПК, като са спазени изискванията за посочване на ГЛП и ГПР. Счита, че възраженията за начина на изчисляване на ГПР е неоснователно, защото тежестта за доказване на тази евентуално грешка в изчислението е върху страната, която го твърди. Твърди, че кредитополучателят е избрал начин за представяне на обезпечение чрез сключване на договор за поръчителство и заплащането на сумата по него не следва да бъде включвана в ГПР по кредита, тъй като не влиза в общия разход, съгласно §1.1. от Закона за потребителския кредит.

Иска предявения иск да бъде отхвърлен като недопустим, неоснователен и недоказан поради това, че не са налице обстоятелствата по чл. 55, ал. 1 от ЗЗД, между ищеца и ответника не е налице правоотношение, възникнало от определен фактически състав, въз основа на което една от страните (обогатилата се) да е получила или нещо без основание за сметка на другата страна (обеднялата), или нещо с оглед на неосъществено или отпаднало основание.

В съдебните заседания, страните не се явяват и не се представляват, като в изпратени до съда становища поддържат подадените искова молба и писмения отговор на исковата молба.

**Съдът след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност и като взе предвид изложеното от страните, приема за установено от фактическа страна следното:**

Видно от представен по делото Договор № 859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г., сключен между ответника „Фератум България“ ЕООД – „кредитор“ и ищеца А. С. А., в качеството на „кредитополучател“, последният е получил сумата в размер на 800 лева, като се е задължил да я върне на 12 броя месечни вноски, с първа падежна вноска на 20.03.2020г. и последна падежна вноска на 13.02.2021г.. От договора се установява, че същият е сключен при лихвен процент в размер на 23 % и ГПР 49,11%, като дължимата лихва за целия период е в размер на 184 лева, или общо дължимата сума по кредита е в размерна 984 лева. Установява се от чл.5 на посочения Договор №859264 за предоставяне на потребителски кредит от

19.02.2020г., че страните се съгласяват кредитът да бъде обезпечен с поръчителство, предоставено от „Ferratum Bank“ в полза на кредитора. В чл.7 от договора, кредитополучателят е дал съгласие, предоставеният му от кредитора „код за потвърждение“, който е електронен подпис по смисъла на чл.13, ал.1 от ЗЕДЕУУ, във взаимоотношенията му с дружеството да има силата на негов саморъчен подпис. В чл.2 „Дефиниции“ от представените по делото и приложими към договора за кредит Общи условия е дадено определение на понятието „Код за потвърждение“, а именно персонален код, предоставян на всеки кредитополучател, който ще се използва във взаимоотношенията между страните, в това число, но не само за сключване на Договора за потребителски кредит и приемане и подписване на общите условия, а кодът за потвърждение ще има силата на електронен подпис на кредитополучателя по силата на чл.13, ал.1 от Закона за електронния документ и електронния подпис. Посочено е, че страните заявяват изричното си съгласие да признават кода за потвърждение на кредитополучателя за негов саморъчен подпис във взаимоотношенията му с кредитора. Видно от Договора № 859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г., сключен между ответника „Фератум България“ ЕООД в качеството на „кредитор“ и ищеца А. С. А., в качеството на „кредитополучател“, същият е подписан от последния с Код за потвърждение 9343.

По делото са представени, освен договора за кредит и приложимите Общи условия, уреждащи отношенията между „Фератум България“ ЕООД и неговите клиенти по повод предоставяните от дружеството финансови услуги /заеми/ от разстояние и СЕФ. Представена е в оригинал Справка за извършени плащания от А. С. А. с ЕГН:\*\*\*\*\* към „FERRATUM“, за която съда установи, че не отразява извършени от ищеца плащания в полза на ответника по процесния договор, *поради което и не я кредитира.*

По делото е приета съдебно-счетоводна експертиза. От заключението на експертизата, неоспорено от страните, което съдът приема изцяло като обективно, пълно и професионално изготвено след извършена проверка на материалите по делото и след проверки във „Фератум България“ ЕООД, се установи, че на ответника сумата в размер на 800 лева – предмет на договора за кредит е предоставена на 19.02.2020г. с платежно нареждане с уникален регистрационен номер BORD05265165 на Юробанк. Размерът на договорения потребителски кредит е 800 лева - главница; 184 лева - лихва. Избрано е

обезпечение във формата на поръчителство от „Feratum Bank“ в полза на кредитора. След усвояване на кредита, в целия размер, ответникът предсрочно е погасил същия, като заплатените суми са както следва: главница - 800,00 лева; лихва – 141.02 лева; такса направени разходи по събиране на вземането - 60,00 лева и такса предсрочно погасяване - 4,00 лева. Според вещото лице ГПР е 49,11 %, а ЛП е 23%, като към кредита няма други такси и лихви на предварително фиксирани суми, които да се включват в изчислението на ГПР. Отражено е, че поръчителството е с друг партньор „Feratum Bank“ и същото не би следвало да се включва в изчислението на ГПР на кредита с „Фератум Банк“ АД, тъй като става за две отделни юридически лица и вноските постъпват поотделно в счетоводството на двете дружества. Отражено е, че за отпуснатия кредит е била начислена банкова гаранция в размер на 616 лева за дванадесет месеца, но тъй като кредитът предсрочно погасен, размерът на тази услуга - такса банкова гаранция е 454.87 лева. Тази сума е била заплатена от ищеца на ответника, ведно със сумите за погасяване на кредита, но тя не е осчетоводена във „Фератум България“ ЕООД, а още същия ден е преведена директно по сметка на поръчителя и към момента на експертизата във „Фератум България“ ЕООД няма такава сума.

**При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:**

Предявен е иск с правно основание по чл.55, ал.1 от ЗЗД, с който ищецът претендира правото си да получи от ответника процесната сума от 454.87 лева, поради което в тежест на ищеца при условията на пълно и главно доказване е да докаже, че има правен интерес от воденето на иска. За основателността на иска в тежест на ищеца е да докаже факта на плащане на сумата в размер на 454.87 лева по Договор № 859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г. в полза на ответника, като част от общо платената сума от 1084,00 лева по договора, а в тежест на ответното дружество е да докаже наличието на основание за плащане на сумата, а именно: че между страните са били налице облигационни правоотношения по валидно сключен Договор № 859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г.; че договорът е сключен при спазване разпоредбите на ЗПФУР и ЗЕДЕУУ, включително че страните са придали на обикновения електронен

подпис силата на квалифициран такъв, както и при спазване изискванията на ЗПК и ЗЗП; че реално предоставяне на ищеца на заемната сума по сключения договор в твърдения размер; както и че частта от исковата сума, представляваща възнаграждение по договор за поръчителство, е платена от ответника в полза на третото за спора лице „Фератум Банк“.

Към настоящия момент, съдът приема за безспорен и ненуждаещ се от доказване факта, че страните са били обвързани от облигационно правоотношение по Договор № 859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г..

Предявеният иск е допустим, като предявен от субект с правен интерес. Разгледан по същество искът е основателен.

Съдът с доклада по делото прие за безспорен между страните факта, че са били обвързани от облигационно правоотношение по Договор № 859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г. Съдът приема, че процесният договор отговаря на изискванията на чл.9, ал.1 от ЗПК, поради което попада в приложното поле на потребителската защита, като приложими са освен правилата на ЗПК, но и правилата на Закона за защита на потребителите (ЗЗП). От сключения между страните по делото Договор № 859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г., се установява, че същият има характеристиката на договор, сключен от разстояние по смисъла на Закон за предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР). Съгласно нормата на чл.6 от ЗПФУР, договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние – едно или повече.

Страните не спорят и съдът приема, че с оглед изявлението на кредитополучателят в договора, че дава съгласието си Кодът за потвърждение, предоставен му от кредитора, който е електронен подпис по смисъла на чл.13, ал.1 от ЗЕДЕП, във взаимоотношенията му с дружеството да има силата на негов саморъчен подпис, процесният договор за кредит е подписан от ищеца с електронен подпис.

**Съдът следва да се произнесе по доводите на ищеца за наличие на неравноправни клаузи в сключения с ответника Договор № 859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г..**

С разпоредбата на чл.143 от ЗЗП, законодателят е обявил за неравноправна всяка уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя. Когато не са спазени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-12 и 20 и ал.2 и чл.12, ал.1, т.7-9, договърът за потребителски кредит е недействителен, съгласно чл.22 от ЗПК.

В случая, съдът намира, че са спазени изискванията, уредени от законодателя в чл.11, ал.1, т.7, т.9, т.11 и т.12 от ЗПК. Според съда разпоредбите на чл.11, ал.1, т.8 и т.9а и чл.12, ал.1, т.7-9 от ЗПК са неприложими към посочения договор, предмет на делото. Съда счита, че в случая е налице нарушение на нормата на чл.19, ал.1 и ал.2 от ЗПК, според която годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи/, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит и който се изчислява по формула, съгласно Приложение 1 към закона, като вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания. Легална дефиниция за „Общ разход по кредита за потребителя“ е дадена от законодателя в Параграф 1, т.1 от Допълнителните разпоредби на Закона за потребителския кредит, където е посочено, че това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисионни, такси, възнаграждение за посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Посочването на размера на ГПР е задължително, тъй като по този начин се информира потребителя за възможността да съобрази реалната цена на финансовата услуга, а също и да прецени



икономическите последици от сключване на договора, което ще му даде възможност да направи избор да сключи или не договора за кредит. В чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК е предвидено, че договорът за потребителски кредит съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочват взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в Приложение №1 начин. *Според съда в съдържанието на договора за паричен заем е допуснато нарушение на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, тъй като посоченият ГПР в размер на 49,11 % е неточен и заблуждава кредитополучателя (потребителя).* Това е така, тъй като предвиденото в чл.5 от Договор № 859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г., условие за предоставяне на обезпечение, представляващо поръчителство и дължимата по него сума, следва да се включи в ГПР, съгласно нормата на чл.19, ал.1 от ЗПК, в противен случай това ще доведе до съществена разлика в посочения и действително прилагания ГПР, което е равнозначно на не посочването на ГПР по кредита. В настоящия случай в договора липсва конкретизация относно начина, по който е формиран посочения процент ГПР от 49.11%, което води и до неяснота относно включените в него компоненти, а това от своя страна е нарушение на основното изискване за сключване на договора по ясен и разбираем начин - чл.10 ал.1 от ЗПК. ГПР е посочен като абсолютна стойност, при неспазване на изискванията на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, което не е позволило на ответника да прецени икономическите последици от сключването на договора, поради което съдът намира, че той е недействителен, съгласно чл.22 от ЗПК.

Съгласно чл.5 от Договор № 859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г., получаването на кредита е обвързано с условие за предоставяне на обезпечение, представляващо поръчителство. От заключението на приетата по делото, съдебно-счетоводна експертиза се установи, че в посочения в договора за потребителски кредит ГПР от 49.11%, не е включена сумата, представляваща възнаграждение за поръчителство, тъй като то е по договор за поръчителство, сключен с „Ferratum Bank“. С тази сума кредитът се оскъпява, най-малкото защото с нея се покриват разходи, свързани с него и същите са били известни на кредитора. *В чл.19, ал.4 от Закона за потребителския кредит е предвидено, че Годишният процент на*

*разходите /ГПР/ не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерски съвет на Република България.* Заплащането на такса за поръчителство води до заобикаляне на нормата на чл.19, ал.4 от ЗПК, тъй като максималният размер на ГПР по потребителския кредит ще надхвърли допустимия петкратен размер на законната лихва. **Съдът счита, че неравноправна и поради това нищожна е клаузата на чл.5 от договора, предвиждаща обезпечение, чрез сключване на договор за поръчителство с „Ferratum Bank“.** Кредиторът разполага със задължение и с достатъчно много източници на информация, да оцени предварително кредитоспособността на потребителя (чл. 16 ЗПК) и ако оценката му е лоша, той може да откаже да предостави кредит (чл. 18 ЗПК), вместо да сключи договор. В случая, включването на клаузата за обезпечаване на задължението по кредита в Договор № 859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г. чрез поръчителство на посочено и одобрено от кредитора дружество, за което се дължи отделно възнаграждение противоречи освен на закона и на добрите нрави, а също е налице и заобикаляне на закона, каквато забрана предвижда чл.26, ал.1 от ЗЗД. На практика тази клауза прехвърля риска от неизпълнение на задължението на кредитора за предварителна оценка на кредитоспособността на длъжника върху последния и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията му. Посоченото в съвкупност и поотделно обуславя извод, че клаузата на чл.5 от договора за кредит, изискваща предоставяне на поръчителство от кредитополучателя е сключена в условията на неравноправност по смисъла на ЗЗП, което я прави нищожна поради противоречие с чл. 146 ал. 1 ЗЗП, а също и на добрите нрави по смисъла на чл. 26 ал. 1 ЗЗД.

Неоснователно е възражението на ответника „Фератум България“ ЕООД, че няма нищо общо с третото за делото лице „Ferratum Bank“. В действителност „Ferratum Bank“ е самостоятелно юридическо лице, регистрирано в Малта, което предоставя услуги на територията на Република България, въз основа на лиценз, издаден от БНБ и вписването му под №178 в публичния регистър на БНБ, но връзката между кредитодателя и поръчителят се установява от факта, че „Ferratum Bank“ фигурира в предварително определения като типов по характера си договор и в електронните формуляри. Това от своя страна показва, че двете дружества се намират в

икономическа свързаност, сочеща недобросъвестност, с оглед обективизираните права и задължения между двата сключени договора /този за потребителски кредит и този за поръчителство/, което на практика представлява разделяне на приходите по кредитите между двете формално отделни юридически лица, с цел да се заобиколи ЗПК и да се консумира недопустима печалба.

Възражението на ответника, че сключването на договор за поръчителство не е задължително условия за получаване на кредита, тъй като ищецът е могъл да посочи избрано от него лице за поръчител е неоснователно, тъй като отказът да бъде сключен договор за поръчителство, може да доведе до отказ да бъде сключен договора за потребителски кредит от страна на кредитора. Единствената „привилегия“, която е била предоставена на кредитополучателя е това, че той е могъл да избере физическо или юридическо лице, се обезсмисля от изискването, то да бъде предварително одобрено от кредитора. Фактът, че ищецът е избрал поръчителят да бъде предварително одобреното от кредитодателя лице и договорът за кредит да бъде сключен при предоставено от това лице поръчителство не променя извода, че сключване на договор за поръчителство е задължително условие за получаване на кредита. Свързаността на „Фератум България“ ЕООД и „Ferratum Bank“ се установява и от заключението на вещото лице, в което е посочено, че двете дружества са дъщерни, като сумата от 454.87 лева е преведена не по банков път с платежно нареждане, а по „транзитна сметка“. Инкорпорирането в Договор № 859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г. на клаузата на чл.16.2. б. „а“ от Общите условия, където е предвидено, че в случай че получи плащане от кредитополучателя, което не е предназначено за „Фератум България“ ЕООД и в случай, че идентифицира за кого е предназначено това плащане, следва да преведе сумата директно на получателя, като уведоми затова кредитополучателя, също е индиция за свързаност на „Фератум България“ ЕООД и „Ferratum Bank“, тъй като, за да бъде създадена тази клауза, предварително е било предвидено, че средствата към гаранта/поръчителя ще бъдат получавани от кредитора, който за да не ги осчетоводи и за да заобиколи ЗПК, поема задължението да ги превежда на свързаното с него лице.

*Съгласно нормата на чл.23 от ЗПК, когато договорът за*

*потребителски кредит е недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не и лихви и други разходи по кредита.* В случая, освен чистата стойност на кредита от 800 лева, ответникът е получил и сумата от 454.87 лева – банкова гаранция, платена по договор за поръчителство, която сума поради недействителността на договора за кредит се явява лишена от основание. Поради това плащането на възнаграждението по гаранцията подлежи на връщане от ответното дружество, защото за него е липсвало основание да го получи, а фактът, че по данни на собственото му счетоводство, същото не е осчетоводено, а е преведено на третото лице „Ferratum Bank“, касае вътрешните му отношения с това юридическо лице. Съгласно нормата на чл.55, ал.1 от ЗЗД, който получи нещо без основание или с оглед на неосъществено или отпаднало основание е длъжен да го върне. Освен, че ответникът е получил без основание сумата от 454.87 лева – банкова гаранция, той се е разпоредил с нея неправомерно, въпреки задължението му по закон да я върне на лицето, от което я е получил.

Предвид изложеното съдът, намира, че предявеният иск с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 454.87 лева, представляваща дадена без основание такса за банкова гаранция към фирма партньор по Договор № 859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от подаване на исковата молба в съда - 28.09.2022г. до окончателното изплащане, следва да бъде уважен, като основателен и доказан.

#### **По разноските, съдът намира следното:**

На основание чл. 78, ал.1 от ГПК ищецът има право на разноски, съразмерно на уважената част от исковете. Ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на 50.00 лева и депозит за ССЧЕ в размер 200 лева, и предвид уважаването на предявения иск в пълен размер, ответното дружество следва да бъде осъдено да му заплати тези направени разноски в цялост.

На пълномощника на ищеца адвокат М. В. М. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в хипотезата на чл.38 от ЗА, в размер съобразно уважения иск и съгласно Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Поради това, дължимото на основание чл. 38, ал.1, т.3, пр.2 от Закона за адвокатурата, съгласно разпоредбата на чл.7,

ал.2, т.1 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е в размер на 400.00 лева.

Водим от горното, съдът

## **РЕШИ:**

ОСЪЖДА на основание чл.55, ал.1 ЗЗД, „Фератум България” ЕООД, ЕИК: 200599406, със седалище и адрес на управление: гр. София ул. „Александър Малинов“ № 51, вх.“А“, ет.9, офис 20 ДА ЗАПЛАТИ на А. С. А., сумата в размер на 454.87 лева, представляваща дадена без основание такса за банкова гаранция към фирма партньор по Договор № 859264 за предоставяне на потребителски кредит от 19.02.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от подаване на исковата молба в съда - 28.09.2022г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК „Фератум България” ЕООД, ЕИК: 200599406, със седалище и адрес на управление: гр. София ул. „Александър Малинов“ № 51, вх.“А“, ет.9, офис 20 да заплати на А. С. А., правените пред настоящата инстанция съдебно-деловодни разноски в размер на 250.00 лева, представляващи заплатена държавна такса и депозит за ССчЕ.

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.2 от ЗА, „Фератум България” ЕООД, ЕИК: 200599406, със седалище и адрес на управление: гр. София ул. 11 да заплати на адвокат М. В. М. сумата в размер на 400.00 лева, за оказана правна помощ по делото на ищеца А. С. А. от с. Бутан, общ. Козлодуй.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд-Враца в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Козлодуй: \_\_\_\_\_